

Ai đã gieo chiến tranh lên đầu dân tộc, để anh em bọn giết lẫn nhau

32 năm cuộc chiến tranh chấm dứt, một chiến trường dài đã phôi lên đời sống dân tộc bao nhiêu oan khiên, nghĩ tiếc. Hòa bình đã về, nhưng trong lòng mỗi người "cuộc chiến" vẫn còn âm ỉ, những mất vẫn còn chực, đôi bên vẫn còn xa lạ. Mỗi người lại ký ức đau đớn ngấm, để xoa đau, để tha thứ nhưng tất cả đau ngoảnh mặt che giấu. Đã 32 năm mà chiến trường như mỗi hôm qua, trên chiến tuyến, tay ôm một thanh bôn đã chết, một còn trên trường uất ức. Trại rồi, sao hòa bình không đến sớm để không còn thù, không còn gặp những cảnh nhếch nhếch, tang tóc do cuộc chiến mang lại. Sao hòa bình không đến để những người còn sống sót được trở về với gia đình, với người thân. Buông súng xuống bên này bên kia chực lại ôm nhau v.v.. tất cả đau là ở những người. Hòa bình đến, nhưng đến bằng đau thương tang tóc, đến bằng tù ngục đầy, bằng chia lìa đôi ngả.

Ai đã gieo chiến tranh lên đầu dân tộc, để anh em bọn giết lẫn nhau. Thế mà khi đã có hòa bình thì mỗi người lại gặp những cảnh nhếch nhếch, gia đình ly tán, chết trên chiến trường, chết trong trại tù, chết ngoài lao động, chết đói chết khát. Mặc dù không còn bom đạn, không còn chiến trường nhưng những người bị bắt vẫn không sao khỏi. Hòa bình được đem lên bằng những tang tóc cho dân tộc, bằng còm cõi của đời sống, bằng khát khao thân xác. Hòa bình được xây trên những cái nhân dân, được những kẻ thù rút ra từ những tay trên những chiến trường thân bên cùng của dân tộc.

Hòa bình là để để kẻ thù trên trên những đòn thù trên thân phận cô thế họ mới hiểu của những người bị trên. Hòa bình là để để kẻ thù trên về vết, làm giàu trên xương máu nhân dân. Thế

thì hòa bình có nên đến không?

Hòa bình, là niềm khát vọng của dân tộc, nhưng khi nó đến thì lại mang cả mất tại hòa lập lên đau của dân tộc, dân tộc lại sẽ hãi trở nên chực nó. Trong khi còn chiến tranh thì mọi người đều gào thét: "Hòa Bình ơi, hãy đến". Nhưng khi quê hương không còn tiếng súng, đất nước thanh nhàn thì mọi người lại hô to: "Hòa bình ơi, đừng đến". Tại sao vậy, chỉ có Việt Nam mới gặp cảnh trên này, và chỉ có Việt Nam mới thấu hiểu được cái hòa bình mang đến đau hòa này.

Bây giờ cuộc chiến đã thực sự chấm dứt chưa? Không ai trả lời. Chiến tranh trên quê hương đã tàn, nhưng người hòa hận thù vẫn còn âm ỉ trong lòng. Ai gây ra cảnh đời tăm tối này? Làm sao quên được những thân nhân bị mất trong trại cải tạo, trên vùng kinh tế mới. Bị t bao nhiêu oan hồn vất vưởng trên đường vất vả bị. Chưa hề hết trong nước vẫn đang ngổn ngang, vẫn còn mất tay vết thì dù rằng lòng bao nhiêu cũng không thể chấp nhận được.

Người lính năm xưa tay ghì chặt súng, mất trở nên trở nên trong đêm đen canh giờ những lòng họ đau vẩn hoang. Vì bên cảnh họ vẫn còn những kẻ thù sau lưng, họ không tính tính mạng, họ sẵn sàng hy sinh những họ không chịu được những hèn nhát của những kẻ đến để bán đứng họ để được an toàn ra đi trong những ngày sụp tàn cuộc chiến. 32 năm hình ảnh đó không phai nhạt trong lòng họ "giờ trong, giờ ngoài bao vây". Chỉ có những người cô đơn như họ mới bị những búa rìu giáng lên đầu. Những người quyên cao chức trọng tháo chạy mất cách nước nhà, bị lại thu hút họ còn ngổn ngang thất bại. Ai chẳng kể những cảnh này đau rồi nước mất. Không còn tin ai được, lòng người tan hoang đến nát.

32 năm qua, cảnh đau lòng xưa. Nhưng mỗi khi nghĩ tới hòa bình, người lính chân chính của Miền Nam lại đau lên những nỗi đau, vết thương bùng ra. Trại ỉ, ai thấu hiểu được những oan nghiệt dành cho chúng tôi như vậy.